



ת"ד 13341/02/20 - מדינת ישראל נגד שמואל ישראל ע"י

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 13341-02-20 מדינת ישראל נ' ישראל

בפני : כבוד השופט אהרן האוזרמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות פקד בתיה רביבו כהן, עו"ד
תביעות תעבורה, חטיבת התביעות מ"י
נגד

שמואל ישראל ע"י ב"כ עוה"ד יניב קונקי

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של: **אי שמירת רווח**, עבירה בניגוד לתקנה 49 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 [להלן: "תקנות התעבורה"]; **נהיגה בחוסר זהירות**, עבירה בניגוד לתקנה 21(ג) התעבורה; **התנהגות הגורמת נזק**, עבירה בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; **וגרם חבלות של ממש**, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 26.10.19 סמוך לשעה 04:10, נהג הנאשם אוטובוס זעיר, בתל אביב, בכביש מס' 20 מדרום לצפון, והתקרב סמוך למחלף "ההלכה". אותה עת, בכיוון נסיעתו של הנאשם ולפניו נסעה פרטית יונדאי נהוגה בידי מר אופיר רון [להלן: "המעורב"].

הנאשם, נהג בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת ליבו לדרך, לא שמר על רווח מהרכב שלפניו שהיה מאפשר לו לעצור את רכבו בכל עת, לא הבחין בו, התקרב אליו ופגע בו בעצמה מאחור.

כתוצאה מהתאונה נחבל המעורב 'חבלות של ממש', בכך שנגרמו לו שברים מרובים בצלעות, שבר בחוליה עם ניתוק מקטע עצם, קרע בטחול ודימום פנימי, המעורב עבר ניתוח, אשפוז של כחודשיים ושיקום. בנוסף נחבל בתאונה הנאשם עצמו, שנבדק בבית חולים ושוחרר. כמו כן 2 הרכבים ניזוקו.

מטעם המאשימה הוגשו תעודות רפואיות - סיכומי מחלה לגבי פציעת המעורב (סומנו כמוצג ת/1). הובא בפני מצבו של המעורב כיום. עקב התאונה, ועל רקע מצבו הרפואי קודם לה, נותרו בו סימני פגיעה המתבטאים בפגיעה גופנית, ונפשית. ב"כ המאשימה הודיעה כי עדכנה את המעורב בשלב בו נמצא הליך המשפטי ובעמדת המאשימה לעונש, וכן בזכותו להביא בפני ביהמ"ש את עמדתו לעונש.



הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שרות המבחן, לאחר שהוסבר לנאשם כי אל לו לפתח ציפיות.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה עותרת ל-250 שעות של"צ, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 15 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי ופיצוי כספי לנפגע (המעורב), וסומכת עמדתה בעיקר על התוצאות החמורות של התאונה, המתבטאות בחבלות של ממש ובתוצאות קשות לנפגע כמפורט בכתב האישום, וכפי שעולה מתוך התעודות הרפואיות שהוגשו במסגרת טיעוניה לעונש.

מתחם הענישה לשיטת ב"כ המאשימה, על פי פסיקת בתי המשפט לתעבורה במקרים דומים, לה התייחסה בטיעוניה לעונש, נע בין מאסר בעבודות שירות לריצוי של"צ, ובין 3 - 24 חודשי פסילה בפועל [לעניין זה, הפנתה לעפ"ת **37505-11-11 מדינת ישראל נ' קרני ול-"הלכת מרים לוגסי"]**. התובעת בהגינותה לא בקשה לגזור את העונש ברף הגבוה שבמתחם לשיטתה, זאת מתוך התחשבות במצבו הגופני והאישי המורכב של הנאשם.

ההגנה מצידה בקשה למקד טיעוניה לעונש ב- 2 מישורים:

המישור הראשון - נסיבות התאונה, המעידות לשיטתה על רשלנות נמוכה מאד מצד הנאשם, שכן התאונה נגרמה על פי כתב האישום, בשל אי שמירת רוח ;

המישור השני - התחשבות בנסיבות אישיות, בהן במיוחד מצבו הגופני האישי והכלכלי של הנאשם. הנאשם קטוע רגל, נכה בשיעור 100% לצמיתות, בשל תאונת דרכים מיום 30.12.1997, בגינה היה מאושפז לדבריו כשנה בבית החולים, עבר 15 ניתוחים והליך שיקום ארוך. הנאשם עבר תהליך שיקום במסגרתו הוציא רישיון נהיגה לרכב ציבורי, רכש מיניבוס, והחל עובד בהסעות כעצמאי. העסק צבר חובות בהוצל"פ, הנאשם הוכרז כפושט רגל ביום 25.12.18 וניתן בעניינו צו כינוס נכסים.

לדברי הנאשם, הוא מתפרנס כיום (מאז פשט רגל), מעבודתו כנהג הסעות שכיר, במשרה מצומצמת עד 6 שעות ביום (3 שעות בוקר ו-3 שעות אחה"צ), ומקצבת נכות המשולמת לו ע"י המל"ל.

בת זוגו של הנאשם, אם בנו בן ה-16, עברה בחודש פברואר האחרון אירוע מוחי, כאשר היא מאושפזת מאז במחלקה שיקומית/סיעודית בבית החולים תל השומר. בנו של הנאשם עבר במצב דברים זה להתגורר יחד עמו, נמצא בטיפולו, תחת אחריותו ובהשגחתו המלאה.

הנאשם מסר בדבריו בפני כי הוא חושש לאבד את עבודתו וכן מבירור שערך עם פקידי המל"ל נמסר לו כי בתקופת



פסילת הרישיון לא יהיה זכאי לקבל תשלום "קצבת ניידות" מהמל"ל המשולמת לו כיום, בשיעור 2000 ₪.

ב"כ הנאשם הגיש עיקרי טיעונו לעונש בכתב, ועותר לפיכך להסתפק בריצוי של"צ וכן לא לפסול את רישיונו של הנאשם כלל.

השלבים בגזירת הדין

תיקון 113 לחוק העונשין, קובע בחינה בת 3 שלבים שעל ביהמ"ש לבצע בגזירת הדין:

בשלב ראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה ביהמ"ש בוחן את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **בשלב שני**, על ביהמ"ש לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין. אם ביהמ"ש לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 אחמד דבס נ' מ"י (פורסם בנבו) (18.07.13)).

קביעת מתחם הענישה (בתאונות דרכים שתוצאתן חבלות של ממש ברף הבינוני):

סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (תיקון 113) קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה יקבע בהתאם לעיקרון המנחה [עקרון ההלימה] הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם מציאת היחס ההולם בין העבירה, מידת אשמו של העבריין והעונש, יתחשב ביהמ"ש: בחומרת העבירה, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

חומרת העבירות, הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

הנאשם הורשע בתאונה שנגרמה בשל רשלנותו. הנאשם נהג ברכב הסעות, עיסוקו בהסעת נוסעים. הגם שבעת התאונה לא היו ברכבו נוסעים, לנאשם אחריות מוגברת כנהג מקצועי. זאת ועוד, תוצאות התאונה הם חבלות של ממש, ברף בינוני, כמפורט לעיל.

מדיניות הענישה הנקבעת על פי עקרון "ההלימה" צריכה להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות, ולהעביר מסר ברור לחובת מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור, ביטחון הולכי הרגל ובטיחות התנועה בדרכים.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי על בתי המשפט להילחם בתאונות הדרכים בדרך של ענישה מחמירה. ב-ע"פ 2247/10 שלום ימיני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון לעניין זה כהאי לי שנא:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר

עמוד 3



בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש".

בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קבוע עונש פסילת מינימום (בת 3 חודשים) בגין תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש. בכך ניתן לראות ביטוי לחומרה שראה המחוקק בחבלות מסוג כזה.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

מדיניות הענישה נלמדת מתוך פסיקת ביהמ"ש לתעבורה במקרים דומים ומתוך ערעורים שהוגשו על פסיקה זו, תוך דגש על פסיקה מנחה ופסיקה מחייבת של ערכאות עליונות. הבסיס להשוואה הוא תאונות דרכים שתוצאתן חבלות המותירות נכות בשיעור בינוני ופגיעות הדורשות אשפוז ושיקום, וכאשר תוצאות התאונה נותרות בגופו של הנפגע ומשפיעות לרעה על חייו עד יומו האחרון.

הלכה ידועה היא שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים. ראה: עפ"ת **37974-07-12** סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (06.09.12).

ברע"פ **2564/12** קרני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (16.08.12), קבע ביהמ"ש:

" לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה של ממש, כדוגמת התאונה שבפני, הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגע.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם עונשי פסילה ארוכה, בנוסף למאסר בעבודות שירות או ריצוי צו של"צ, מקום בו רשלנות הנהג גבוהה ו/או תוצאות התאונה קשות (ניתוחים והליכי שיקום ממושכים). מנגד, וברף התחתון מצויים גזרי דין, בהן נגזרו עונשי פסילה קצרים יותר, מקום בו רשלנות הנהג לא הייתה גבוהה ו/או תוצאות התאונה, על אף החבלה של ממש, לא היו קשות.



כאשר מדובר ב-"חבלות של ממש" שנמצאות במדרג ה"בינוני", כגון שברים שהתאחו, חתכים שנתפרו, פגיעות פנימיות שלא הותירו נכות רבה או איבוד הכרה שלא גרם פגיעה - וכאשר ניכר כי הנפגע קרוב לוודאי יתאושש במידה רבה מפציעתו ויחזור למצב תפקודי תקין, קרוב למצבו קודם לתאונה, נגזרו עונשי פסילה בני מספר חודשים, תוך דגש על ענישה מותנית צופת פני עתיד.

בתד (י-ם) **4062-12-10** מדינת ישראל נ' אחמד סוואחר, נגזרו 8 חודשי פסילה על נאשם שהורשע בעבירות של רשלנות, פגיעה בהולך רגל במעבר חציה ואי האטה לפני מעבר חציה וגרם חבלה של ממש, כאשר לנפגעת מספר שברים, שהצריכו אשפוז ממושך טיפול ושיקום בביה"ח, והנפגעת נותרה עם הגבלה בתנועת ידה הימנית. ערעור הנאשם נדחה בביהמ"ש המחוזי (עפ"ת 21792-04-11).

בת"ד **6694-04-11** מדינת ישראל נ' קרש, נפסל רישיונו של נהג אוטובוס ל-11 חודשים לאחר שפגע בהולך רגל אשר חצה מעבר חציה באור אדום, וכתוצאה מהתאונה נגרמו לו שברים בצלעות, שברים באגן, שברים בסרקוס (שהצריך ניתוח ותיקון השבר עם ברגים) ואשפוז של 35 ימים.

בעפ"ת (ת"א) **2660-05-10** אילן דלשד נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט המחוזי פסילה למשך 16 חודשים לנהג שנסע לאחר ופגע ב-2 הולכות רגל במעבר חציה, כאשר אחת סבלה משברים בצלעות.

בעפ"ת (ת"א) **30911-01-10** איליה לוי נ' מדינת ישראל, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו של נהג שעקף שיירה של רכבים שעמדו לפני מעבר חציה ל-18 חודשי פסילה, וזאת לאור הספק שהתגלה האם הנפגע חצה את מעבר החציה רגלית או ברכיבה על אופניו.

מאידך, במקרים מתאימים, נגזרו עונשים אף תוך חריגה ממתחם הענישה, ואף הפחתה מעונש המינימום הקבוע בחוק (3 חודשי פסילה) משיקולים שונים הנוגעים בעיקר לנסיבות התאונה, רמת ההתרשלות ונסיבות אישיות, בחלק מהמקרים אף בהסדר טיעון.

[ראה: ת"ד **5502-12-13** מדינת ישראל נ' חוסאם פרח; ת"ד **6282-08-13** מדינת ישראל נ' אחמד סואעד; ת"ד **1691-08-13** מדינת ישראל נ' ראמי פרג; ת"ד **10086-08-13** מדינת ישראל נ' אבישי אילת; ת"ד **6766-07-15** מדינת ישראל נ' משה מורדן; ת"ד **3029-04-15** מדינת ישראל נ' מרסל תגר; עפ"ת **24645-03-13** מדינת ישראל נ' מתיאס נדר; עפ"ת **22039-03-13** מדינת ישראל נ' אופיר אביטבול].

הנה כי כן, מתחם הענישה בנוגע לעבירות בהן הורשע הנאשם, במקרים דומים, תוך התחשבות ובהתאמה לסוג החבלות שנגרמו לנפגע, הינו בטווח רחב, זאת בעיקר כפונקציה של רמת הרשלנות וחומרת הפגיעה.

סיכום ביניים - קביעת מתחם הענישה במקרה שבפני:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה דנן [בהתאם



לרשימה הפתוחה שבסעיף 40ט(א) לחוק העונשין], לצד השיקולים האחרים בקביעת מתחם הענישה, תומכים למעשה בקביעת המתחם בגבולות להם טוענת המאשימה.

אני מוצא כי מתחם העונש ההולם, המקובל בבתי המשפט לתעבורה במקרים דומים, בהתחשב בחומרת העבירה, במידת הרשלנות, בנסיבות המקרה, במדיניות הענישה המקובלת ובעיקר בדגש על תוצאותיה הקשות, נע בין 150 ל-280 שעות של"צ, בין פסילה שבין 6 ועד 15 חודשים, בין מאסר מותנה להתחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות, וכן כולל קנס ואף פיצוי כספי עונשי לנפגע.

תסקיר שרות המבחן:

שרות המבחן פגש בנאשם (פעמיים), וערך תסקיר בעניינו. התרשמות קצין המבחן מהנאשם הייתה חיובית. למרות התרשמותו מקשיים עימם הוא מתמודד, נמצא הנאשם כבעל מערכת ערכים תקינה. הנאשם בן 68, גרוש ואב ל-5 ילדים (מ-2 נשים), סב לנכדים. הסיכון להישנות העבירה הוערך כסיכון נמוך אצלו. הנאשם מביע צער רב ומגלה אמפתיה כלפי הנפגע. עצם התאונה וההליך המשפטי המתנהל מהווה בעבורו גורם מרתיע.

המלצת שרות המבחן בתסקיר משלים לעונש, הייתה להטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות - עונש שיהיה בו ענישה חינוכית ושיקומית מחד, ומנגד יאפשר לנאשם המשך תפקוד תעסוקתי תקין ולא יפגע בשיקומו, תוך שבנוסף יהיה בכך עונש שיש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות העבירות.

קביעת העונש במקרה דנן:

בהתאם לעקרונות הבניית שיקול הדעת השיפוטי, כפי שנקבעו בתיקון מס' 113 לחוק העונשין, ככלל העונש נקבע בהתאם לעיקרון ה"הלימה", היינו מציאת היחס ההולם בין העונש לנסיבות ביצוע העבירה, ובהם בראש ובראשונה אל מידת "אשמו" של הנאשם.

לעניין קביעת מידת "אשמו" של הנאשם, הפנה כאמור הסנגור בראש ובראשונה לנסיבות התאונה. לשיטת הנאשם רשלנותו ברף הנמוך. מדובר בתאונה שנגרמה בשל אי שמירת רוח, תוצאתה חמורה ככל שתהיה הינה מקרית ואינה נובעת דווקא בשל רשלנות חמורה במיוחד של הנאשם.

על בסיס תיאור נסיבות התאונה בכתב האישום, התרשמתי כי מידת הרשלנות [ה"אשם"] של הנאשם, במכלול הנסיבות הינה אכן ברף התחתון. כאמור הנאשם נהג רכב הסעות, אולם התאונה אירעה שלא במסגרת העבודה, לא בעת הסעת נוסעים, כאשר לא היו ברכב נוסעים כלל.

בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, יש מקום להתחשב גם



בנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם, ואף בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה או במידת האשם העולה מהתנהגותו. לעניין זה מקובל לתת מקום לא רק ל- "מהות המעשה" אלא גם ל- "מיהות העושה".

אין חולק כי הנאשם הינו אדם "נורמטיבי". עם זאת, מדובר כמובן בשיקול אחד ממספר שיקולים ואין ליתן לנתון זה משקל מכריע בשיקולי הענישה. נזכור כי:

"...אנו דנים בעבירה, שאיננה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה, כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב, ומבחינה זו לא יכולים עברו או תכונותיו האישיות של האדם הנוגע בדבר להיות בעלי משקל מכריע. כפי שכולם נוהגים בדרכים, צריכים גם האמצעים העונשיים, שנועדו להכתיב דרך התנהגות מסוימת, לחול על כולי עלמא. " [ר"ע 530/84 שפר נ' מ"י, פ"ד ל"ח (4) 161 (1984)].

בע"פ 4088/90 ניר נ' מ"י, תק - על 90 (3) נאמר, בשינויים המחויבים, כי **"הנסיבות האישיות אין בהן די להפחית מחומרת ההתנהגות במקרה דנן על תוצאותיה הטרגיות"**. [הדגשה הוספה].

הנאשם נהג מקצועי, הנוהג ברכב הסעות. חובת הזהירות המושגית הנדרשת מנהג מקצועי הינה חובת זהירות מוגברת. כשמדובר בנהג "מקצועי" אשר נמצא שעות רבות על הכביש, הסכנה הטמונה לציבור מנהיגתו גבוהה במידה ניכרת מהסכנה שבנהיגת נהג רגיל ולכן יש מקום להביא גורם זה בחשבון [ראה דברי כב' הש' ג'ובראן, רע"פ 8839/05 עמוס ראובן נ' מ"י (פורסם בנבו) (10.01.06)].

הנאשם נוהג משנת 1984 ולחובתו 32 הרשעות קודמות בתעבורה, כולל בעבירות מהירות, אי ציות לתמרורים ועבירות הקשורות בהסעת נוסעים. בעברו (הרחוק) תאונת דרכים מסוג גרם נזק בלבד, בנסיבות של סטייה מנתיב, משנת 2011, ותאונה נוספת בנסיבות של נהיגה בקלות ראש, משנת 2006.

הנאשם התנצל והביע חרטה בביהמ"ש. התרשמתי כי מדובר באדם נורמטיבי, איש עבודה, נהג רכב מקצועי, בעל וותק בנהיגה וניתן להניח לזכותו כי מדובר במעידה שאינה מאפיינת את אורח נהיגתו.

בהתאם לסעיף 40(ט) לחוק העונשין לאחר תיקונו בתיקון 113 הנ"ל בית המשפט רשאי להתחשב במסגרת גזר הדין בנוסף בשיקולים שאינם קשורים עם נסיבות ביצוע העבירה עצמה, בהן בראש ובראשונה עבר פלילי או תעבורתי קודם, הסיכוי לחזרה על העבירות והשפעת העונש על הנאשם.

מאחר ומצאתי כי מתקיימים שיקולים נוספים שעלי לשקול ולשכלל במסגרת גזר הדין, הנוגעים להשפעת העונש (ורכיב הפסילה של רישיון הנהיגה, במיוחד), על הנאשם ומשפחתו, אני בדעה כי זהו אחד מאותם מקרים חריגים ולא שכיחים בהם יש הצדקה להשתמש בסמכותי ולסווג חלק מתקופת הפסילה באופן שיאפשר לנאשם לשמור על מקום עבודתו ובכך להימנע מפגיעה קשה ובלתי הפיכה בנאשם ובבני משפחתו התלויים בו, כמתואר.



לא נעלמה ממני המשמעות הכבדה של האסון שפקד את המעורב (מר אופיר רונן) ואת משפחתו. על פי תיעוד רפואי עדכני שהוגש לי, המעורב היה מאושפז בבית חולים בטיפול נמרץ, במחלקת טראומה ובשיקום כחודשיים, עבר באשפוז ניתוח וכן תהליך שיקום ממושך.

התובעת ידעה לספר לי כי בשיחה עם המעורב, הוברר כי הוא עדיין מתמודד עם תוצאות פציעתו ולא חזר לתפקוד. השברים בצלעות ובחוליות התאחו אולם מר רונן סובל מכאבים עזים, מטופל במרפאת כאב ובפיזיותרפיה. מר רונן מסר כי הוא ממעט לצאת מביתו ומסתייע בתפקוד יומיומי בגרושתו. מר רונן נותר עם פגיעה נפשית וסובל כנראה מהפרעת דחק. טרם נקבעו לו אחוזי נכות.

במכלול הנסיבות, בהתחשב בראש ובראשונה בתוצאות התאונה ובפגיעה הקשה במעורב מחד, תוך התחשבות מאידך בנסיבות שאינן קשורות לנסיבות התרחשות התאונה, בהן, גילו המבוגר של הנאשם, מצבו המשפחתי, מצבו הרפואי ובכלל זה נכותו הקשה (קטוע רגל), בהתחשב אף בהודייתו בכתב האישום ובהעדר רישום פלילי, תוך שנתתי משקל לשיקולי "שיקום" ולהמלצות קצין המבחן בתסקיר המשלים שערך, אני סבור כי יש לגזור את עונשו של הנאשם במסגרת ריצוי עבודות של צ"צ כפי שאכן בקשה המאשימה, אך זאת בהיקף גדול יותר מהמלצת שמ"מ (שהמליץ על 120 שעות).

שיקולי "גמול" ו-"הרתעה" שבמטרות הענישה הפלילית, מתמלאים לדעתי גם עם שליחתו של הנאשם לריצוי עבודות של צ"צ, תוך פסילה מנהיגה, עונש מאסר מותנה ארוך, ופיצוי כספי למעורב.

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים, נתתי דעתי לתוצאות התאונה המתבטאות ב-'חבלות של ממש' למעורב, ולאחר שהתרשמתי מנגד כי לנאשם נסיבות נוספות כמפורט, שאינן קשורות לנסיבות ביצוע העבירה, בהתחשב בגילו של הנאשם ובמצבו האישי, הרפואי והמשפחתי, בהתחשב בהודייתו של הנאשם, ובהתחשב בהמלצות קצין המבחן, אגזור את העונש ההולם לו לנאשם לדעתי במקרה זה, כדלקמן.

אני דן לפיכך את הנאשם לעונשים הבאים:

1. צו של צ"צ בהיקף של 280 שעות

הצו ירוצה במסגרת "מרכז הספורט והפנאי 360" בראשון לציון, בהתאם לתסקיר של צ"צ שהגיש שמ"מ. הנאשם יחל בריצוי השל צ"צ בתיאום עם הממונה, ולא יאוחר מיום 30.05.22.

2. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים.

הפסילה תחל לא יאוחר מיום 01.08.22 והיא במצטבר לכל פסילה אחרת.

הפסילה על פי גזר הדין תסווג כך שב-3 החודשים הראשונים, יהיה הנאשם פסול מנהיגה **בכל** כלי רכב.



ב-5 חודשי הפסילה הנותרים, יהיה הנאשם רשאי לנהוג ברכב אך ורק במסגרת עבודתו כשכיר, בימים א - ה בלבד, ובהיקף של עד 4 שעות עבודה יומיות.

3. פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 6 חודשים וזאת למשך 3 שנים.

4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ש"ח למשך 3 שנים, שלא יגרום לתאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בחוסר זהירות או בקלות ראש, שתוצאתה חבלה של ממש, או שינהג בזמן פסילה. ההתחייבות תחתם במזכירות בתוך 30 יום. חלילה ולא יחתום, יאסר ל-3 ימים.

5. תשלום פיצוי עונשי למעורב בסך 4000 ₪.

הנאשם יפקיד את סכום הפיצוי כאמור במזכירות ביהמ"ש בתוך 90 ימים. המזכירות תדאג להעברת הפיצוי לנפגע, בהתאם לטופס פרטי נפגע עבירה (פרטי החשבון) שהמאשימה תדאג להעביר למזכירות בהקדם.

6. בנסיבות, אמנע מלגזור על הנאשם בנוסף לרכיבי הענישה המפורטים, תשלום קנס.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד אייר תשפ"ב, 15 מאי 2022, בהעדר הצדדים.

מזכירות תעביר העתק מגזר הדין לצדדים ולשרות המבחן למבוגרים.